

OLÁH ANDRÁS
EGY FILMSZALAG VÉGE

A kötet megjelenését támogatta
Mátészalka Város Önkormányzata
és a Művészetbarát Egyesület

Oláh András

Egy filmszalag vége

(Versek)

© Oláh András

Felsőmagyarország Kiadó

*„Ha pokolra jutsz, a legmélyére térj,
az már a menny.”
(Weöres Sándor)*

A legmélyebb csönd felé

vége

hát itt az éjszaka:
szipogó szélben kóborolunk
– álmok száműzöttei

porzik a hó
búcsúzkodunk... vége...
te ne öltözz mégse feketébe

csak hallgass... hallgass el kérlek
s a csöndből szavak lesznek majd
a hétköznapi reggelek ölében

zátonyok

az álmokat hátára
veszi az éjszaka
s az ébrenlét roncsoló
zátonyai közt navigálja
sírnak a meglékelt percek
mintha a sziklákról
visszahátráló hullámok
zokognának
s én rettegek: reggelente
kinek a lelke ébred bennem...

zsarolva

újra csak belénk szakadt a sírás
- hát érdemes-e még
él-e bennünk az akarat
kérünk-e egymásból részt

játék volt... (játék?)
kiittad szememből a gyönyört
s mint száraz levelek a fákról
iszkolsz a tátott szájú semmi felé

rontás... megsarcolt álom...
- benned semmivé lettem -
egy vágy adósaként te
itt maradsz mégis közted és köztem

hiány

– és megint (mint akkor
abban a furcsa télben)
várok kiszolgáltatottan:
sorsunk magára hagyva
vágyaink pusztulóban
szívre szív alig dobban
fogoly vagyok hiányodban

lehet-e

lehet-e újrakezdeni...
a tilalom és a véletlenek
borzongató örvényén átkelve
semmivé szűkíteni a teret
egyensúlyozni tekinteted-áztatta
tegnapok között fekete kabátban
sértődékenyen
s eljutni oda ahol te vagy
az utolsó – az egyetlen...

törvénytelenül

bérházak botladoznak
lehajtott fejjel
sehova se vezető lépcsőkön
átázott télikabát: velünk együtt
bérletet váltottak a gyászra...
te visszahúzódasz
a törvényes törvénytelenbe
én beléd falazva élek
s mindketten tudjuk:
köröttünk már sohasem
nőnek égig a fák - - -

félresikerült varázslat

varázslat ez – amiről hallgatni kell:
a *sóhajok hídján* pénzdarabok
lubickolnak egy cilindernyi vízben
s a fáradt szavak
mint rozsdás levelek
ziláltan botladoznak a semmi felé

mi bedeszkszük mögöttük
a réseket

– a szófukar álmokat –
s eloldalgunk valahova
ahol sárba ragadt nyomaink
nem ismernek egymásra

hallgatunk

valahol bennünk is alkonyodik
a hazugságok mélyen alszanak
s a színes lámpák pislá fényc
mellett rettegve hallgatunk

visszafordulunk magunk felé:
a feledés paraszán elhamvad a múlt
– s mi magányosak vagyunk
mint újságpapíron az apróhirdetés

a legmélyebb csönd felé

terheinktől szabadulva
zuhanunk
- elgázolt csillagok -
mélyből a mélybe

*

mindegy már hogy öklöd
ütésre vagy imára
kulcsolod
peregnek a kialkudott
percek
s ha meghalunk
mélyebb lesz
a csönd
mint Isten hallgatása

Kérdőjelek

Hangulat. Egy érzés. A kimondhatatlan.
Mikor minden kidőlt fa fáj,
s a szavak nem hagyják el a száját.
Bentrekednek. Összenyálazódva
őrlődnek... Már nem tudod, ki vagy.
Kendő talán halott fák szemén - - -

könnyek

*„már nem ugyanaz a lélegzet vezet”
(Simándi Ágnes)*

félnek tőlem a halott virágok
s félek tőlem én is
- ki tanúja voltam önmagamnak -
a hit is mintha kopna
mióta sehova se tartok
s bár kipróbáltam a lehetetlent
a vége mindannyiszor az lett
hogy *a könnyek bennem*
egyre csak visszafele folytak - - -

Odüsszeusz szerelmei

búcsú Nausikaától

nem kérdeztél soha
- megszoktad a hallgatást

tekinteted mégis
mint a hold sápadt lidérce
fuldoklik a habokban

s tudod: fáklyáink
fénye ha kihuny
a kormozó sötétben
újra és újra
hazaálmodom magam

gyermekem s asszonyom
nevét suttogom
messzefutó hullámokra
bízva sóhajomat

bolyongok éjszakánként
szigettől szigetig
s már csak elsiratott
magányom a tiéd

engedj hát el Nausikaa
hogy megőrizhesselek
s hogy megtarthass te is

Odüsszeusz töprengései

elcsitult
a hazatérés mámora

felszállt a köd
s mint Ithakát a tenger
körül ölel hiányod

tekintetem
a végtelenbe réved
- fölsejleni
látszanak távoli
tájak

sirályok köröznek
vigasztalan
egyhangúsággal

bennük
magamra ismerék

nappal rólad
álmodom
de éjszakánként
- ha semmi nesz -
Nausikaa
veled ébredek

megint

ma megint elloptad
az álmodat Nausikaa
titokban a teraszra osontam hát
hol buja leanderekkel
szeretkeztek a hideg kőoszlopok
s az éjszaka csöndjével
hűtöttem sóvár testemet
most éreztem először
hogyan féltékeny vagyok
hogyan kezdedben talán
valaki más keze
hogyan arcodhoz más arc simul
hogyan álmodat más férfi őrzi
s így talált rám
- hideglelősen vacogva -
gyulladásos vörös szemével
a józanító reggel

úgyis

az emlékek kéréget ha lehántom
még kicsordulsz belőlem:
járszunk a távolsággal
de ez már nem ugyanaz a mosoly
ez már nem ugyanaz az éjszaka

megint feketébbek lettünk
fertőzött hitünket hurcolva
inkább elmegyünk
hogyan valahol újra kezdhessük magunkat

hideg hajnalok mögött lapulunk
de hiába őrzi éjszakáinkat
álmaink úgyis egymásba érnek

számkivetve

1.

veszíték: veled is
nélküled is

a tenger morajlását
hallgatom

s a parton ha
cigány szél oson
én karjaidba
rejtezem

2.

közel vagy hozzám
ha távol is

s én – bár itthon vagyok –
a reményből
mégis számkivetve

talán

nézek magam elé
két álom közt
a kormozó időben
– hiába a megrendülés
a valóság áztatta ígéreték
a vágy: belemarkolni
a csöndbe félszegen
ügyetlenül morzsolgatni
a bizonytalant – hiába
hisz újra és újra
fölsikolt bennem
tekinteted hiánya
magad vagy
magam én is
– s ketten együtt
egyek... talán - - -

sziklaparti sóhajok

belélegzem a csillagokat
neved suttogom rekedten
s tébolyultan menekülök
a sűrűsödő éjszaka oltalmába
hajlékony testedre vágyom
kecses melleid közt bolyongani
vulkánod izzó kráterében
hamvadni el Nausikaa
s hogy befedjen tajtékos takarójával
a hullámok szerelmes mormolása

Penelopé panasza

vártam rá húsz éven át
anyám te jól tudod: hűségesen
meginoghattam volna
hisz testem vágyott a szerelemre
de szívem s eszem azt mondta: nem
Odüsszeuszé vagyok vagy senkié
s most hogy visszatért
csalódva kell látnom: senkié...
megtesz mindent ha kérem
kedves gyöngéd és türelmes
de bezárja magát előttem
naphosszat a tengerparti
sziklák közt ücsörög
bámulja a végtelent
és a sirályokkal osztja titkait
éjszakánként alamizsnát kapok
- hisz *valami jár nekem* -
de pórusaimon érzem:
ujjai mást simogatnak
ajka más nő mohó csókját kutatja
s a szenvedély ha elragadja
más nő ölében oldódik örömmé
hajnalban ha sóvár sóhajára ébredek
pilláim alól látom szemének lázas
csillogását s érzem testének remegésén
a vágyat mely messze viszi...
anyám mondd mit tegyek
hogy visszataláljon hozzám
s hogy örömet lophassak újra
a tekintetébe

tünetek

csak a semmi lehet ilyen hiánytalan:
emlékek takarásában a múlt
magányodból én lassan kimaradok
- végtelen hosszúságú játék ez
mely az álmokat hangtalan
szavakká formázza
miközben messze révedő tekintettel
magadnak *rólam* mesélsz - - -

Nausikaa utolsó levele

Odüsszeusz én most meghalok
az életem már csupa seb
- kapaszkodtam beléd
ahogy sziklákba a sós habok
ám te kisiklottál ujjaim közül

vártalak mégis:
holdkórosként a parton bolyongva
nap mint nap vitorlák fehérjét
kutattam a sűrűsödő messziben
- ó bár tudnék várni húsz éven át
miként asszonyod tudott

nem pótolta senki sem
kíváncsók bár ágyamba sokan
de kell-e engednem csak azért
hogy lássam: feledtetni egyikük se tud

nélküled élni nem akarok
ölelni vágylak ma is holnap is
szeretni fojtó szenvedéllyel
halálosan

s mert nem vagy itt
magamhoz ölelem a tenger hullámait
mely elragadott tőlem Odüsszeusz

összetartozunk

szemünk üressége már
semmire sem emlékeztet
mégis-mégis összetartozunk
vagyunk halott források
elvermelt éjszakák
arcunkat hideg perzseli
s fáradt szívek hangtalan
harangja közt porladunk

látomás

éjszakánként
ha esőcsatornák vizének
hideg csobogása ébreszt
látlak – ha nem vagy is:
leplombált emlékek közül
parázslík felém alakod
s bár álmaim feledékeny
kikötőiben a rontás szuszog
s szárazvirág-illatod elég
te mégis ott maradsz
hattyúfehéren a körém
szürkülő idő fölött - - -

*„Semmit nem bánok, ami történt,
és csak azzal szemben van »bűntudatom«,
amit elmulasztottam.”
(Márai Sándor)*

Az üveghegyen túlról

Aladdin és a dzsinn

szívedbe szédülök
köröttem fák halott szobrai
te Aladdin lámpása vagy
szemedben az égbolt lángol
bennem a dzsinn balga önérzete:
markolom a fényt
míg végleg elalszik
s ott maradok mindig-fehéren
szelíd magányban
mint akit féltenek - - -

akire rászakadt a tél

ez egy másik tél
egy másik év másik tele
szívre nehezedő súlyos kemény
– összekuszálja a dermedt álmokat...
most erőlködsz te is:
egy másik őrhelyen
menekül előled az emlékezés
még szemhéjad alá rejtőzöm
de már megint nem figyelsz rám
ne beszélj hát a szerelemről
inkább szeress csak csöndesen
ahogy a lázas szívverés
hullámszik át a perceken
és hallgass ahogy hallgatok én is
szívünk fagyos kemény
mint akire rászakadt
ez a furcsa tél - - -

hagysz futni

a lelkiismeret lakhatatlan
– szégyenkezni rest –
a magunkra zárt ajtók mögött
torkodban dobog szívverésem
magányoddal táplálsz
igazmondó mesékkal
s hagysz futni ha kell
hisz itt már nem kezdődik semmi

félbemaradt mondat

egy félbemaradt mondat
rejtőzködik a behúzott
szárnyú szavak és ellopott
igazmondás ösvényén

– valami nagyon elkésett...
önnön romjaink alatt
nappalok csörömpölnek
mint betört ablakok

örökkévaló félelemben
forgolódnak a csillagok
szavak szuszognak – *papír-*
lapokra deportálva élünk

Seherezádé

ezer és száz éjszaka telt el
Bagdad utcái zibonganak
egy bolond nő meséssel seftel
fűzőld szeméből kihunyt a nap

csöcselék ez: hálátlan és rút
nem törődik régi regékkal
fölötte sivatagi szél zúg
s reménye homokba vész el

kopott vackán Seherezádé
- bomló elmével mélybe zuhan -
álomlidérc a királyi szándék
mely fejeket vétet bosszúsan

mi kell még?

botorkálva a részeg éjszakában
nézünk ki fejünkből
makacs öntudattal
te jól vagy

én jól vagyok
ágytálazni nem kell
s földig ér a lábunk
– ugyan mi kell még?

A nyolcadik napon

a nyolcadik napon

a nyolcadik napon Isten
almákkal dobálta meg az angyalokat
majd fölvágtá ereit
vastag sugárban spriccelt a vére
rángatózva öklendezett
ám miközben sebeit
szárnyas szanitécek kötözték
telített ágytála fölbillent
s a föld azóta az ég mocskában fürdik

jövendölés

a jövendőmondó cigányasszony
szörnyülködve taszította el
Isten felfelé fordított csupasz tenyerét
mert az egymásba folyó sors- és életvonal
barázdái véget nem érő
fájdalomról és csalódásról árulkodtak
meghitt pillanatra csupán egyetlen
apró gyűrődés utalt amikor is
Mária léssen majd Isten pygmalionja
a többi jel könny és pusztulás
képeit vetítette előre a földön
elbizakodott elfajzott sokaságot
kiken nem segít jó szó vagy prófécia
sem rájuk mért szenvedés
mert legyen bár özönvíz
omoljanak le Ninivé gőgös falai
azok ott semmit sem tanulnak
s még a kiválasztottak népe is
veszélyes öntudattal ácsol keresztet
- nem félvén az Úrtól ki egyszer tán
végleg elfordítja majd orcáját e földről

sírató

koszorúslány-Magyarország
véres-könnyes a te orcád
rongyos élet szajha élet
apánk vére semmivé lett

évezredig mi éke volt
száz év alatt gyáván elfolyt
láttuk álmod eldadogva
virágszirmod vérbe fagyva

asztalodra kurta férget
trianoni térképész tett
kaptál jogot – hajítófát –
vérbíráktól akasztófát

ajándékként vörös hordát
– gerincedet ők taposták –
csillagból lett vörös lámpa
kofáidból céda-mátka

bűnbe esett koszorúslány
hová jutsz így mások mocskán
rongyos élet szajha élet
szép reményed semmivé lett

Modernkori vízözön

Mikor Noé is eldobta a szekercét,
faragni lehetett a csöndet.
A nőknek - kik a vitorlát fércelték -
szemükbe száradtak a könnyek.

Hagyva bárkáját a kocsmába ment,
hol árpasört vedeltek az ácsok.
„Bizalmit választ a szakszervezet” -
hírelt - „s meghirdették a sztrájkot.”

A pultnál könnyűvérű nő könyökölt,
gyönyört ígért, kínálta testét:
„Ne foszd meg magad kéjtől s örömtől,
tedd szebbé az utolsó estét.”

Az asztalok mellett pusmogtak tovább
a végről, mely holnap beköszönt,
de remélték: az alkotmánybíróság
jogsértőnek ítéli majd a vízözönt.

A tévében az ellenzéki pártok
az Úr jogát vitatták éppen,
és szórtak a kormányra sűrű átkot,
amiért egy bárka sincs még készen.

két haiku

1.

az élet: halál
a kereszt föltámadás
a rút semmiből

2.

szaporodnak a
tolvaj istenek Krisztus
ravatalánál

jól

a játszma

kockáztatott s folyton nőtt a tét
– országnyi lón már a veszteség –
váltott hát hamar a színeken
– nem kellett már a vörös terem

most lapot kever és újra oszt
s hiábavaló minden ríposzt
jól blöfföl – sohasem hezitál –
tart minden tétet – sőt licitál

a játszma ekként folyik tovább
rámeget bár ingünk és gatyánk
értékes lesz majd a jutalom
– mi vagyunk a tét az asztalon

ár a Tiszán

dús idomait dobálva hömpölyög
medrében a szennyes tiszai ár
- mint ócska kis külvárosi ribanc
előbb csak kelletti magát
perverz mutatványokra készül
hullám-ostorával véres
csíkokat mar a gát
elomló homokfalába
majd egy bösz rohammal
kezdetét veszi a tébolyult nász:
ártéri fákon vonaglik tajtékos örömmel
ölének szerelem-habos örvény-zúgása
elnyeli a riadt madarak
magasba röppenő sikolyát
s a part menti kunyhó összeroppanó gerince
tetőzi be iszonyú orgazmusát

latrok

bár csalni magunkat
megtanultuk
– a mámor rövid életű

hitetlen vérünk
szenny a kereszten

jajunkat
elemészti a szél

– úgy hisszük:
Isten elhagyott
pedig csak gyónni ment

búsmagyar

alvajáró nép te
– hóhér vagy grál lovag –
hitehagyott szók közt
fertőz a kárhozat

látó voltál s vétkes
szívedbe jel égett
megbénult a nyelved
lelked bűnössé lett

temetsz vagy ünnepelsz
zászlód hull a porba
körbefonja múltad
a komorság burka

zokog a hangszered
bűnöd az ő bűne
játszik rajta Isten
részeg hegedőse

reszketnek a húrok
itt megfagy a remény
de hajnalra kinő mint
sárkányfog-vetemény

* * *

áporodott sikátor-mély:
feslett plakát alatt
kartondobozokra vetett rongyok
lyukas cipő

főnt egy bohóc:
csillagszemében csupasz kereszt
– így múlnak az órák
krisztustalanul - - -

*„Mielőtt elfelejtenek bennünket,
giccsé változunk. A giccs átszálló-
állomás a lét és a feledés között.”
(Milan Kundera)*

Közjáték vagyunk

határsértés

1. (egy másik arc)

- - - bennünk horgonyoz a csönd:
bűntudat a múlt katalógusát lapozza
– tudomást sem véve arról
hogy rég megváltoztak a címek...
kusza álmok kószálnak
a lélek nyarától részegen
de a meg-megránduló ajtókilincsek
mögött már egy másik arc - - -

2. (sóhajod)

sóhajod zizzen

ajkadról szavak
pernyéje száll

széttárt karokkal
vízbe buknak a fák

3. (tekinteted)

lakatlan óráink magánya
mint szimfóniák haragos lüktetése
borzongatja halántékomat
– ragaszkodásod éltet:
tekinteted didergő szemaforja...

4. (a szavak is)

már a szavak is ölnek
a papírra gördülő sivár szavak
– már nem cirógnak
csak tántorognak fejtellenül
fölismerhetetlen határok között

5. (késő)

mit megosztottál velem
talán sohasem volt a tiéd

s lám: rozsdás a barátság
túlságosan is

– már késő: ez a csönd
érthetetlen nélkülöd - - -

6. (megtisztulva)

valami belső felhőszakadás
mossa át éjszakáinkat
szétfolyik bennünk mint az ár
belopózik álmainkba
fölfedve kirakósjáték-életünk
legrejtettebb titkait...
de utána mindig ugyanarra a napra
ébredünk: közel egymáshoz
s a megtagadott tegnaphoz

7. (küszöbök)

arcunk tornácára ha kiül az idő
téged visszhangoznak a romlatlan kövek
lelkünk kiegyenesedik
s már nem hallgatunk el semmit...
futottunk önmagunk elöl – hiába –
éltünk megalkuvások bilincsébe verve
toporogtunk nyitott ajtók előtt
s csak most könyörülünk magunkon
beismerve önnön vereségünket
mikor már nem jössz énfelém
– mikor már nem jöhetsz - - -

8. (közene)

a halál fegyelmezett
a halál a vereség beismerése
a halál szavak nélküli hit
lővá tett élet
visszhangtalan közene
a halál sötét és meztelen

egy másik ég

- - - vörös árnyékban pihen
a nap: lángolnak a fák
fejem fölött egy másik ég
gyászolja hűtlen gyermekét
s látja amint érdes szavak
csonkjai közé agyagtáblába
égetett virágokat ültet valaki - - -

szökevények

egy ismeretlen éjszakából
cipellek magammal
keserűvíz-illatod érzem
s azt hogy félsz te is...

*

tapogatom eleven
nyomod a hóban
nyakamba fűrt arcod melegét
fogaink gyáva koccanását
s testemmel zsonglőrködő
tested árulását

*

hittem
    hogyan veled
tenyerembe zárom a világot
de a mámor lassan cinikus
szavakká savanyodott
s tekintetemben fölillant
a kivégzőosztag gyilkos sortüze

*

azóta itt minden fekete
te is fekete vagy
ébenfa az idő tükrében

közzjáték vagyunk

abban egyformák vagyunk
hogyan orvvadászok lesnek ránk
ezen az elátkozott színpadon
– számunkra nincs fegyverszünet
sem vadászati tilalom
csak homok alatti csönd
hisz közzjáték vagyunk csupán
Isten elfuserált ötletében

vének

fáradt falak
omladozó álmok árnyékában
ücsörögnek a vének
tekintetük ablakán
pókháló-rácsok
arcuk árcai a múlt
pocsolyájába simulnak
adakoznak némán szelíden
a hit irgalmával ajkukon
s várják hogy virágba
boruljon köröttük a csönd

hézagok

az összeomló idő
panaszos nyüsztése
áttöri a hallgatás burkát
utolsót szisszen a múlt
megannyi lompos kacat
– évtizedek szétszórt hordaléka –
elhamvad veled mind
s nincs már ki újra idézze
sem az egymásra villanó
ráismerés öröme
csak mit átadtál belőle
csak egy-egy kóbor pillanat
– így maradsz te örök rejtély
emlék az emlékből
s mi – az idő halálraítélt foglyai –
leszünk a hézagok e furcsa űrben
ahol a megtanult hiány
összeforrasztja a békétlen idő
kusza szabálytalan képeit

talán most meg kéne állni

fegyelmezett vagy
nem szólsz te senkinek
de jól tudod:
már nem ide szól a jegyed
átszálló volt csupán nem retúr...
félsz – félek féltelek –
mi lesz most velünk nélküled
ki lombozza föl
az összetört hitet
ha gyávák vagyunk
s én magam sem hiszek
– ülsz egy szűk szobában
vakon bámulod
a tévéből villódzó fényeket
és azt hiszed
az a húsfaló test ott benned
nem fáj jobban senkinek

napfogyatkozás

kiterítve fekszünk:
eszmék rögeszmék szennyese közt
csupa eldobható kacat
s picinyke jó: amit szerettél
amiért szerettünk - - -
mikor eljött a végső napfogyatkozás
mint tűz mélyén
a vörös izzású hasábok
összecsuklottál te is
szemed parazsa hamuvá szürkült
a helyébe nem jött már semmi
csak azok a fegyelmezett rendbe
gyúrt virágok szipogtak
a hóba mártott
fagyos rögök fölött

* * *

riadt viharlámpa
rótt rémült köröket
mint száraz fa ága
roppant a dacos test

egy tompa döccenés
s az orgyilkos vonat
gyáva sínek közé
gyúrte az álmokat

utolsó kísérlet

még egy utolsó kísérlet
hogyan szavakba rajzold
az üveghegyen túli boldogságot
ahová álmaidat gyökerezteted
ahol virágok illatába süppedve
hervadsz a végső meztelenségig
s ahonnan végképp nem lehet
se előre se visszafele nézni

csak én

a tér minden irányában
csak én vagyok
való és valótlan egyszerre
a jelennel összeegyeztethetetlen
csöndes fohász
és mindennél eretnekebb
káromló indulat
ki a köszvényes jelenből
hazavágják az ismeretlenbe

leltár

penészes álmokat loptam
nyikorgó vaságyakra
virágot nyitottam
vágytam rögök arcába nézni
de Isten elkerült engemet
s e barbár nyíri homokon már
csak árnyékom sétál velem

naplójegyzetek

ráncos arcú
reggel ébreszt

magasra nőtt fűben
menetelünk
szemben a múlttal
háttal a jövőnek
mindenütt
a semmiben

*

futóhomok vagyunk
létünk
a jelen fikciója

*

az előadás véget ér
s ha túléljük
gyilkosok leszünk
vagy temetőőrök

*

harangkötélen
kúszik fel a hang
- áhítat jövend:
kegyelemfehér csönd

terepszemle

folyton más az irány
– mi alvajárók
fölfaljuk a holdat
birkaként legeljük
a maradék szívverést
s már jön is egy új koreográfia
amelyben mindegy hogy még
vagy csak *nem maradsz*
– megállni itt úgyis tilos –
ám ha kifogyunk is a fényből
a rólunk szóló életfilmben
vágóképnek talán
még mindig jók leszünk - - -

egy filmszalag vége

fekszem hanyatt
tavaszi zsongás andalít
felhők szivacsra törli
tisztára az eget
s olyan valószerűtlenül
kék minden
annyira csönd van itt
annyira nem történik semmi
hogy *már-már gyanús*
vagyok magamnak

* * *

valaha anyám ölmelege
volt menedékem
- akkor még együtt sikoltott
bennünk a fájdalom
s mellette könnyű volt félni is

* * *

lehunytt pilláid mögé
rajzoltam kusza álmokat
s hogy megnyugtassalak
szívem dobbanásával
magammá visszhangoztalak

* * *

szerettem s ha kellett
hazudtam szerelmet
menekültem magabiztos
szavak dzsungelébe
így voltál enyém
s voltam tiéd én is
- ha voltunk egyáltalán - - -

* * *

féltem tudni a tudhatatlant
ismerni a megismerhetetlent
féltem kinyílni
átadni magamat egészen
...hányféleképpen is?
és mégis: *egyedül...*

* * *

bolyongok sterilizált
emlékek között
hitehagyott arcok:
ismerősen ismeretlenek –
távol kutyák vonyítanak
mellettem haldoklik a fény

* * *

talán ha volna még ellenségem
bármely csekély értékű
de kézzelfogható
ha acsarogna rám valaki
ha ütne rúgna gyűlölné
de ez a túlárado sajnálat *megöl*

* * *

fekszem hanyatt
a világ üveges tekintettel
bámul rám
- pedig tán nincs is kire

T a r t a l o m

A legmélyebb csönd felé

Vége	7
Zátonyok	8
Zsarolva	9
Hiány	10
Lehet-e	11
Törvénytelenül	12
Félresikerült varázslat	13
Hallgatunk	14
A legmélyebb csönd felé	15
Kérdőjelek	16
Könnyek	17

Odüsszeusz szerelmei

Búcsú Nausikaától	21
Odüsszeusz töprengései	22
Megint	23
Úgyis	24
Számkivetve	25
Talán	26
Sziklaparti sóhajok	27
Penelopé panasza	28
Tünetek	29
Nausikaa utolsó levele	30
Összetartozunk	31
Látomás	32

Az üveghegyen túlról

Aladdin és a dzsinn	35
Akire rászakadt a tél	36
Hagysz futni	37

Félbemaradt mondat	38
Seherezádé	39
Mi kell még	40

A nyolcadik napon

A nyolcadik napon	43
Jövendölés	44
Sírató	45
Modernkori vízözön	46
Két haiku	47
A játszma	48
Ár a Tiszán	49
Latrok	50
Búsmagyar	51
***	52

Közjáték vagyunk

Határsértés	55
Egy másik ég	58
Szőkevények	59
Közjáték vagyunk	60
Vének	61
Hézagok	62
Talán most meg kéne állni	63
Napfogyatkozás	64
***	65
Utolsó kísérlet	66
Csak én	67
Leltár	68
Naplójegyzetek	69
Terepszemle	70
Egy filmszalag vége	71